

Ο Χριστός ταυτίζεται με κάθε πάσχοντα άνθρωπο (Παναγιώτης Σιαχάμης)

/ [Πεμπουσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες](#)

[Προηγούμενη δημοσίευση: <http://www.pemptousia.gr/?p=163774>]

Σε ρεαλιστικά πλαίσια ποτέ δεν υπήρξε ο ιδανικός τρόπος ζωής ακόμη και τότε. Αυτό το αντιλαμβανόμαστε τόσο από την Αγία Γραφή όσο και από την Παράδοση της Εκκλησίας. Ωστόσο, το γεγονός της τήρησης των εντολών του Θεού ανέδειξε Αγίους και Μάρτυρες, άνδρες και γυναίκες, νέα παιδιά και μεγαλύτερους στην ηλικία, που υπερέβησαν τον εαυτό τους και για την αγάπη του Χριστού δεν δίστασαν να θυσιάσουν, όταν το απαιτούσε η συνείδησή τους.

Η εμπειρία του Χριστιανισμού έρχεται να αναδείξει κοινωνικά πρότυπα, όχι ιδεατά ή καταναγκαστικά και καταπιεστικά, αλλά πρότυπα ζωής εν ελευθερία και αγάπη, αγάπη η οποία μαρτυρεί στον κόσμο τον τρόπο της ύπαρξης του Θεού.

Η ανιδιοτελής αγάπη προς τον πλησίον και μάλιστα στον υπερβατικό της βαθμό[10], είναι εκείνη που χαρακτηρίζει το χριστιανικό δόγμα. Ωστόσο, η ιστορία έχει δείξει περιπτώσεις κατ' ευφημισμόν Χριστιανών. Αλλά το γεγονός της κατάπτωσης των Χριστιανών σε καμία περίπτωση δεν επιφέρει και την πτώση των χριστιανικών αρχών του Ευαγγελίου, και αυτό διότι ο Χριστιανισμός απαιτεί την αγαπητική υπέρβαση προς τον άλλον, τον πλησίον, την εικόνα του Θεού[11], διά της οποίας ο άνθρωπος σώζεται. Άλλοι καταφέρνουν αυτήν την υπέρβαση και άλλοι όχι. Ο Θεός μόνο γνωρίζει την καρδιά του ανθρώπου και εκείνος έχει την κρίση.

Επανερχόμενοι στο μεταναστευτικό, παρατηρούμε πως η Καινή Διαθήκη μάς πληροφορεί πως και ο ίδιος ο Χριστός υπήρξε πρόσφυγας. Η φυγή του Ιωσήφ και της Παναγίας στην Αίγυπτο έγινε για την αποφυγή του μένους του Ηρώδη, ο οποίος επιθυμούσε τη σφαγή του νηπίου Χριστού[12]. Επίσης, η παραβολή του καλού Σαμαρείτη[13] μαρτυρεί την προτροπή αγάπης του Χριστού προς τον συνάνθρωπο, ακόμα και αν αυτό απαιτεί υπέρβαση εθνικής συνείδησης.

Το κήρυγμα του Χριστού καταργεί κάθε είδους αποστροφή σε πρόσωπα περιθωριακά ή διαφορετικών εθνικοτήτων. Το περιστατικό της συνομιλίας του Χριστού με τη Σαμαρείτιδα[14] αποτελεί ενδεικτικό παράδειγμα κατάρρευσης των «ταμπελών» σε πρόσωπα, αφού η προοπτική της σωτηρίας, όπως προαναφέραμε, δεν περιορίζεται ή, καλύτερα, δεν απολαμβάνεται από μία μερίδα «σεσωσμένων», οι οποίοι αγνοούν ή εθελοτυφλούν για τους άλλους.

Συνεπώς, αντιλαμβανόμαστε πως ο λόγος του Ευαγγελίου απαιτεί την αγαπητική υπέρβαση προς τον άλλο. Βέβαια, αυτό υπό ρεαλιστικά δεδομένα δεν είναι εύκολο, αφού ο άνθρωπος έχει τάσεις εγωκεντρισμού και φόβου. Τη λύση στο αδιέξοδο αυτό τη δίνει ο Ευαγγελιστής της αγάπης, ο οποίος σημειώνει: «Φόβος οὐκ ἔστιν ἐν τῇ ἀγάπῃ, ἀλλ’ ἡ τελεία ἀγάπη ἔξω βάλλει τὸν φόβον, ὅτι ὁ φόβος κόλασιν ἔχει, ὁ δὲ φοβούμενος οὐ τετελείωται ἐν τῇ ἀγάπῃ»[15].

Ολοκληρώνοντας, επισφραγίζουμε τις σύντομες σκέψεις μας με την παραβολή της τελικής κρίσης[16] και συγκεκριμένα με το χωρίο: «Ξένος ἦμην καὶ οὐ συνηγάγετέ με». Ο Χριστός ταυτίζεται με τους πάσχοντες και δοκιμαζόμενους αδελφούς και καλεί τους ευεργέτες τους να μετάσχουν στην βασιλεία Του. Η προτροπή του Θεανθρώπου για αγάπη μεταξύ των ανθρώπων είναι πνοή ζωής στην πολυδοκιμαζόμενη σύγχρονη πραγματικότητα του μεταναστευτικού, η αγάπη προς τον συνάνθρωπο καθιστά τον άνθρωπο κοινωνό Θεού.

Η φωνή της Εκκλησίας κράζει αγάπη προς όλες τις κατευθύνσεις! Είναι λυπηρό μάλιστα το φαινόμενο πως μερικοί ενδύουν τις αντιχριστιανικές τους απόψεις, χρησιμοποιώντας ως ενέχυρο τη χριστιανική τους ταυτότητα. Αυτό δυστυχώς αποτελεί τον ορισμό της αντίφασης, αφού Χριστιανός χωρίς Χριστό δεν υφίσταται και, αν θέλουμε να καλούμαστε Χριστιανοί, δεν έχουμε τίποτε άλλο από το να ακολουθούμε τη διδασκαλία αγάπης του Χριστού προς πάσα κατεύθυνση.

[10] Ματθ. 5, 44.

[11] Γεν. 1, 27.

[12] Ματθ. 2, 13-18.

[13] Λουκ. 10, 25-37.

[14] Ιωαν. 4, 1-42.

[15] Α΄Ιωαν. 4,18.

[16] Ματθ. 25, 31-46.